

9. apr. 1845

FAKTA

Dato:

9. apr. 1845

Sidetæl:

Dagbog D, side 23

Dagbogens placering:

Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 265

TRANSSKRIFTION

9 April.

Idag har jeg modtaget et herligt Brev fra Krebs;¹ han forstod mig og havde et kærligt Ord til Trøst for mig, hvis Venskab jeg troede maatte være et saa begavet Menneske temmelig ligegyldigt; men sandelig! jeg paaskjønner hans Venskab, saameget mere som der er ikke Mange, han kalder Venner. Med en rig Aand og et rigt Hjerte gaaer han uforstaaet gjennem Verden, der ikke har havt megen Sympathi for ham. Han skal have Brev fra mig, inden jeg forlader Danmark.

om Aftenen 11-12.

Det er idag hendes² Fødselsdag; har hun sin Glæde havt en Tanke for ham, hun forskjød – o Margrethe! var det ikke Synd, var jeg Dig uværdig. Du var saa god, saa kjøn, saa mild – Dine Brødre³ have leet ad mig, det er jeg vis paa, har ogsaa [overstreget: Dit] |kun| et eneste Haansmiil fortrukket Dit Ansigt? Dit Afslag kan jeg bære, og skal maaskee engang takke Dig derfor, men Din Spot kan jeg ikke gjengælde med samme Mynt, den vilde være mig tung at bære, den vilde være Dig uværdig. Vender jeg engang tilbage, som en dygtig Kunstner, da har Du gjort mig dertil, og, kunde jeg da tale med Dig, jeg skulde ikke paatrængende bestorme Dig med Bønner, men jeg tøler en Trang til at retfærdiggjøre mig for Dig, thi Din Families Betragtning af mit Forhold stiller mig i et stygt Lys, hvori jeg nødvendig vilde staae for Dig. O Gud! blev Du nogensinde ulykkelig og jeg kunde formilde Din Stilling, hvilken Salighed at vise Dig: jeg nærer end ikke den ringeste Bitterhed mod Dig, kan umulig tro: at Du enten ikke fandt mig fornem eller rig nok, for det var det jo, [overstreget: som] (min Stillings [overstreget: Sikk] Usikkerhed) som stod mig i Veien hos Dine Forældre. Og gav Du ogsaa Svaret aldeles upaavirket? jeg tør jo ikke tvivle derom, efter Din Moders Ord, og dog – – – Nu flygter jeg for Dig, vi kunde ikke undgaae tilfældige Møder, og selv disse, saa piinlige de end vare, jeg vil dog savne dem, thi de bragte mig jo Dit Øiekast; det var ikke bebreidende, det var alvorligt, ikke haardt – Du har ingen Bitterhed bragt i mit syge Sind, nei, elskelige Pigel ikke Du, men Din Familie, og jeg anerkjendte dens Ret, dens Ret til at jage mig bort som en Hund, som een, der har gjort ondt, og jeg talte ikke af mig selv, men dreven af indre Nødvendighed, Ordene maatte frem; de have ikke været gode, og fandt intet godt Sted.

¹ Lundbyes ven, stiftsfysikus Frederik Krebs (1814-1881).

² Margrethe Elisabeth Bauditz (1820-1906).

³ Margrethe Bauditz havde fem brødre, deriblandt Lundbyes ven, officer og billedhugger Peter Bauditz (1817-1864).

4 April 45

Det gæver i denne Tid som det ofte saa tit, at man ser en ung Kvinde i mig
paa en eller anden Maade, der forsvinder paa min Dag, der saaledes
kun kommer til at indholde Kløjke og Klage. —

9 April.

Det har jeg maadigt et herligt Brev fra Broder, han fortæller mig og hader
et kjærligt Ord til mig, hans Brev er et godt Brev, som det saa ligesom
Menneske stemmelyd sig selv, men sandt, i sig selv, som hans Vinst, og
saa meget mere som den er ikke Mangel, han kaldte det. Men en mig Aand
og et rigt Hjerte gæver han inførtat gennem Verden, der ikke har haft nogen
Lignelse for ham, han skal have Brev fra mig, inden jeg forlader Danmark.
om Aftenen 11-12.

Det er idag hendes Fødselsdag, han min i sin Glæde, her er en Tanke for ham, min
fødselsdag — o Margrethe! var det ikke dig, var det dig, min. Du var saa god,
saa god, saa mild — sine Brev er saa godt, og det er mig, han ogsaa
kun det et eneste Brev om det fortællende dit Brev? Det Brev har jeg set, og det
maaskee engang talte dig derfor, men din Brev kan jeg ikke give dig, min samme
Mig, der vilde være mig, at være, der vilde være dig, min. Derfor
jeg engang tilbage, som en digtig Minstene, der har du mig det, og
hendes jeg da tale med dig, jeg skulde ikke paatrængende hævne dig med Brev,
men jeg faler en Tanke til at nedfærdigge mig for dig, min. Min Tanke
Betræktning af mit Fødselsdag stiller mig i et stift Brev, hvor jeg maaske
ville staa for dig. Og jeg! blev den angivelige ulæselige og den hvide fremtids
din Skilling, minken Salighed at være dig: jeg nære end ikke den angivelige
Bitterhed med dig, han min, tro: at du enten ikke fandt mig fornem
eller mig, for det var det jo, som (min Skilling, min Skilling) som
stad mig: Brev har sine Fødselsdag. Og gav den ogsaa hvad aldeles
— Min fløjter jeg for dig, min. Minde ikke som gæve tilfødselige Minder,
og selv sine, som minde du end mere, jeg vil dig nære sine, thi de
bragte mig på dit Brev, det var ikke betændelse, det var alvorligt, ikke
haardt — du har ingen Bitterhed bragt i mit sige, min, elskelig Brev.
ikke du, men din Familie, og jeg minde sine, min. Minde til at
jage mig helt som en Minde, som en, der har gjort andet, og jeg talte ikke
af mig selv, men af min Madenlighed, Odens minde fra,
der har ikke været gode, og fandt intet godt sted.